

СЛЪНЧЕВ ДЕН

Малкият Ангел се събуди и излезе на двора. Слънцето вече бе изгряло и милваше цъфналите овощни дървета. В голямата градина бе толкова хубаво, че Ангел радостно извика на кученцето си:

— Чочо, аз ще се кача на голямата круша!

Кученцето, щом чу името си, размаха опашка и се изправи на задните си крака. Ангел го погали по муцунката и тръгна към градината. Чочо излая, подгони петела, спря се пред завета, където бяха затворени малките агънца и още веднъж излая. Агънцата изпрухтяха и се събраха на куп. Ангел се скара на Чочо, приближи се до плетената врата на завета и я отвори.

Агънцата излязоха на двора, изблеяха и запремигнаха на слънце. Ангел поиска да улови най-бялото агънце, да го прегърне, но всички агънца се изплашиха и припнаха към вратника. Чочо помисли, че те бягат от него и се впусна с лай да ги гони. Агънцата, щом стигнаха до затворения вратник, спряха се един миг и изведнъж се върнаха с бяг назад. Чочо се изненада, помисли си, че агънцата него гонят, подви опашка, изквича и се скри в плета. Но, щом го отминаха, Чочо отново ги подгони с лай. Но играта се повтори. Агънцата пак се върнаха и отново изплашиха Чоча. Тоя път кученцето избяга към плевника, застана зад един раздърпан кош и плахо излая.

Тая игра развесели малкия Ангел и той с пълен глас се смя на Чочовия страх от агънцата. Отиде при него и му се закани с пръст:

— Чочо, ти си страхопъзльо! Не те ли е срам от мене, та бягаш от едни агънца? Когато пораснеш, с какво сърце ще ги браниш от вълците?

Чочо изопна шия, изплези език и се опита да го лизне по лицето за прошка, но Ангел избяга към градината. Той отвори вратата, влезе вътре и тъй се зарадва